

Коме требају чуда у животу,

нека погледа у свет око себе.

Ричард Докинс

Подсећа ме један дан ове недеље, с испољеном огромном еуфоријом и хвалоспевима о нашем потенцијалном уласку и одласку у ЕУ, на један већ поодавно заборављени цртани филм, у коме птичица, још нејака и неспособна да лети, видевши јата одраслих птица на небу како одлазе пут југа и сама каже: “Одох ја на југ”, и крене пешке у том правцу. Наравно, чак ни у цртаном филму она то не успева без различитих “смицалица и превара” својих правих пријатеља. Словенци и Хрвати су имали несебичну и неупитну подршку економске велесиле каква је била тадашња и данашња Немачка (о томе већ постоји богата историографија), али и ону неформалну од потомака породице Хабзбург, који су и у време њиховог одвајања од Југославије и њиховог међународног признавања, али и учлањавања у ЕУ, били угледни и моћни чланови утицајне немачке партије, али је њихова моћ досезала и до Европског парламента и Савета, па и комисије ЕУ.

А где су нама такви пријатељи? Како ћемо ми успети на том путу у беспуће, када од пријатеља имамо само оне “новопечене”, које смо стекли тек прошлогодишњим пристајањем на “Бриселски споразум”, а који су до сада кроз читаву историју били наши, по правилу, највећи “непријатељи”. Знам да је у данашње време то поприлично отрцана

Пише: Миланко Шеклер
петак, 24 јануар 2014 15:30

фраза, али се бојим да се такве историјске категорије тешко мењају, а поготово долазе до изражаја у кризним временима каква су ова данас. Они, наши “нови” пријатељи, као озбиљне земље и народи, у свему томе своје интересе никада не потцењују и не превиђају, нити ће. А ми? Да ли је овде ико икада чуо последњих година шта је наш минимум националних интереса?

Има једно питање која ми пада у очи протеклих неколико месеци и које желим да питам свеколику и свакојаку српску јавност данас: “Ко је везао пашчад?” Питате се, ко су пашчад? Без намере да икога вређам, користим овај народски израз за многобројне невладине организације само зато што нас те исте плаше и олађавају већ скоро две деценије! Не знам да ли сам ја умислио, или недовољно пажљиво пратим медије, али откако је постигнут “историјски пробој” (представљен као много значајнији од пробоја Солунског фронта) у бриселским преговорима, невладине организације су у потпуности замукле. У почетку су кренуле да хвале “мудрост” наших власти, али су убрзо престале и то раде. Неком им је “шапнуо” да је за српско јавно мњење у овом тренутку непожељна чак и таква њихова подршка. И “пашчад” су се смирила. Газде су их добро нахраниле и командовале да се сместе у своје кућице, и не напуштају их док не прође “олујно” време.

Када сте последњи пут видели у електронским или штампаним медијима доживотне “вође” тих по свом чланству невеликих невладиних организација, а по својој финансијској моћи јачих и од појединих великих компанија у Србији. Да су се времена променила или да ће се ускоро променити, видело се и по учлањавању неких од оснивача и “вођа” невладиних организација Србије у поједине “европејске” (а које друге) политичке партије. Тако су, бар на крају, јавно показали своју самопроглашену “политичку неутралност” и “бригу за будућност државе Србије”! За оне који су били ретки независни интелектуалци ове земље патриотизам “вођа” невладиних организација је увек био потпуно неупитан! Па зар неко може уопште сумњати у разлоге промовисања основних и полазних ставова највећег дела невладиних организација у Србији ако се зна да су им

Пише: Миланко Шеклер
петак, 24 јануар 2014 15:30

главни финансијери или владе неких држава (такозване “владине-невладине организације”) или пак “инострани фондови и невладине организације које се финансирају од стране појединих влада”, па затим такви посредници дају новац крајњем кориснику – овим “нашим” невладиним организацијама (такозване “квази-невладине организације”).

Како год било, исто је! Помало се бојим за финансијску будућност невладиног сектора у Србији данас, јер како су ствари кренуле, потреба за њиховим постојањем и улогом у Србији ће бити све мања! За време владавине претходне власти, која је повремено застајкивала и оклевала да учини поједине “историјске” кораке у транзицији, нашећи се сасвим оправдано реакције народа и тадашње опозиције (а садашње власти!), невладине организације су имале истакнуту улогу, нападајући ту и такву власт из свих оружја, оптужујући је за “кукавичлук” и “неспремност да прихвате реалност и започну суштинске реформе у земљи”. Претходна власт, добро процењујући да то не сме да уради, јер би била оптужена за “издају државних интереса” (од стране тадашње опозиције, а садашње власти!), није никада то ни урадила. Претворила се у власт која је самој себи била циљ, не пропуштајући прилику да бар, када ништа корисно не може да уради за своју земљу, то макар уради за себе! Вође невладиних организација су у то време биле острашћеније него икада! Нападале су председника државе, премијера и све високе носиоце власти, покушавајући да их својим непрестаним и жестоким “лајањем” натерају у мутну воду.

Како су се заволели нова власт и НВО-Србија

Пише: Миланко Шеклер
петак, 24 јануар 2014 15:30

